

Arrest

**nr. 38 702 van 15 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 25 september 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 26 november 2009 een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen besliste deze op 18 februari 2005 de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren. Ten gronde besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 april 2005 verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

1.4. Tegen voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal diende verzoeker op 2 mei 2005 beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Op 14 maart 2007 werd voormeld beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.5. Verzoeker diende tegen de in punt 1.4. bedoelde beslissing cassatieberoep in bij de Raad van State, dat bij beschikking nummer 530 van 10 mei 2007 ontoelaatbaar bevonden werd.

1.6. Op 13 oktober 2007 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven (bijlage 13quinquies).

1.7. Verzoeker diende op 8 maart 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.8. Op 4 oktober 2007 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk bevonden. Deze beslissing werd verzoeker, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 31 oktober 2008.

1.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste bij arrest nummer 18 108 van 30 oktober 2009 het beroep ingesteld tegen de in punt 1.8. bedoelde beslissing te verwerpen.

1.10. Verzoeker diende op 6 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 14 augustus 2009 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.10. vermelde aanvraag onontvankelijk. Verzoeker werd hiervan op 25 september 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Er werd geen enkel identiteitsdocument voorgelegd bij de aanvraag. De asielprocedure werd afgesloten bij de beslissing de Vaste Beroepscommissie d.d. 14/03/2007 (kennisgeving 30/03/2007). Derhalve dienden identiteitsdocumenten voorgelegd te worden bij de aanvraag. Bijgevolg kan de aanvraag onmogelijk als ontvankelijk beschouwd worden (...)."

1.12. Tegelijk met de in punt 1.11. vermelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Verzoeker werd hiervan eveneens op 25 september 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...) L'intéressé séjourne depuis plus longtemps dans le royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parvient pas à fournir la preuve que ce délai n'est pas dépassé (art7, al 1, 2° de la loi du 15.12.80).(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het gebruik van de talen in de rechtspleging wordt op dwingende wijze geregeld door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001,

107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

2.2. De Raad stelt vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing opgesteld is in het Nederlands, wat in overeenstemming is met artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken aangezien de in punt 1.10 bedoelde aanvraag blijkens het administratief dossier opgesteld werd in het Nederlands. Anderzijds is de tweede bestreden beslissing opgesteld in het Frans aangezien het een politimaatregel betreft die betekend werd in het Franstalig landsgedeelte. Aangezien de eerste bestreden beslissing de hoofdbeslissing is, en gelet op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen en de ondeelbaarheid van het verzoekschrift, is het in het kader van een goede rechtsbedeling aangewezen dat het beroep tegen beide beslissingen afgehandeld wordt door een Nederlandstalige kamer van de Raad. Ter terechtzitting werden hieromtrent geen opmerkingen gemaakt.

2.3. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het voordeel van kostenloze rechtsbijstand en de veroordeling van verwerende partij tot de kosten van het geding.

2.4. In de huidige stand van zaken heeft de Raad geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. De Raad wijst er verder op dat er voor zijn procedures vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

2.5. Er kan derhalve niet worden ingegaan op de in punt 2.3. bedoelde verzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel beschouwd kan worden werpt verzoeker een schending op van artikel 9ter, §1, eerste en derde lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet en van *“des principes de bonne administration et de continuité et du devoir de cohérence.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“La décision est motivée sur base de l'absence de document d'identité joint à la demande de régularisation.

Cette décision n'est pas suffisamment motivée au regard de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980. En effet, était jointe à l'acte la copie d'un document d'identité permettant au requérant de voyager en Afrique de l'Ouest (passeport CEDERO).

Ce document, bien qu'il ne permette pas de voyager en Belgique, ce qui n'est pas exigé par l'article 9ter, constitue bel et bien un document d'identité qui doit dès lors être accepté dans le cadre de la procédure de régularisation.

Il y a donc lieu de faire droit aux recours du requérant et d'annuler les deux décisions attaquées.

En outre, Monsieur (H.) a expliqué qu'il lui était impossible d'obtenir un autre document d'identité que celui-là puisque le passeur lors de son arrivée en Belgique lui a subtilisé son passeport qui était le seul document d'identité qu'il avait à l'époque.

Il est impossible, en raison de la situation du requérant, que ce dernier se présente à son ambassade en Belgique afin de solliciter un autre passeport.

En effet, il a eu beaucoup de problèmes dans son pays avec la mouvance radicale islamique qui est toujours actuellement très liée au pouvoir en place. Il s'agit d'ailleurs clairement d'une dictature.”

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van *“des principes de bonne administration et de continuité et du devoir de cohérence.”* Onder “middel” moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (RvS 17 december 2004, nr.

138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Verzoeker toont in casu niet aan op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde principes van behoorlijk bestuur schenden.

3.3. Het middel is eveneens onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 9ter §1, eerste en derde lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker nalaat in zijn betoog uiteen te zetten op welke deze bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing.

3.4. Voor zover verzoeker opwerpt dat er niet afdoende gemotiveerd werd in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, meent de Raad uit het betoog van verzoeker te kunnen afleiden dat hij de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, aangezien hij de inhoudelijke correctheid van de motieven betwist.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.6. De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.(...)”

3.7. De Raad stelt aan de hand van het administratief dossier vast dat verzoeker bij zijn in punt 1.10 vermelde aanvraag geen identiteitsdocument heeft gevoegd. Verzoeker kan in deze niet dienstig verwijzen naar een stuk dat hij voor het eerst toevoegt aan zijn verzoekschrift. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover hij niet beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Verder stelt de Raad vast dat in de in punt 1.10 bedoelde aanvraag gesteld werd: *“Dat verzoeker geen bewijs van identiteit dient bij te brengen aangezien zijn asielprocedure nog hangende is.”* In de bestreden beslissing wordt daar als volgt op geantwoord: *“De asielprocedure werd afgesloten bij de beslissing de Vaste Beroepscommissie d.d. 14/03/2007 (kennisgeving 30/03/2007).”* Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om op grond van deze vaststelling en de vaststelling dat geen identiteitsdocument werd overgemaakt, te concluderen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“Monsieur (H.) a expliqué qu’il lui était impossible d’obtenir un autre document d’identité que celui-là puisque le passeur lors de son arrivée en Belgique lui a subtilisé son passeport qui était le seul document d’identité qu’il avait à l’époque. Il est impossible, en raison de la situation du requérant, que ce dernier se présente à son ambassade en Belgique afin de solliciter un autre passeport. En effet, il a eu beaucoup de problèmes dans son pays avec la mouvance radicale islamique qui est toujours actuellement très liée au pouvoir en place. Il s’agit d’ailleurs clairement d’une dictature.”* dient de Raad vast te stellen dat dit feitelijke grondslag mist, aangezien verzoeker het voormelde niet heeft ingeroepen in zijn in punt 1.10 bedoelde aanvraag. De Raad herhaalt dienaangaande dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet verweten kan worden

geen rekening gehouden te hebben met elementen waarover hij niet beschikte op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof.

Dienvolgens is het enig middel deels onontvankelijk en deels ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA